

Doručovatel s hraběcí korunou

Nová pošta v Dírné má jedinou přepážku a jedinou přepážkovou pracovníci ve společné funkci s poštmistrovou. Je to paní Věra Novotná a ona bude mít dozajista i osobní podíl na tom, že na poštu byla uvolněna krásná místnost na obecním úřadě. Je totiž manželkou místního starosty, který interiér pošty i radnici projektoval.

Paní Věra Novotná však vyniká i jinými přednostmi. Byla ještě prakticky donedávna přímou nadřízenou Maxmiliána Maria Josefa Oswalda Jana Wratislava z Mitrovic, dědičného c. k. komořího, nejvyššího kuchtika Království českého, který byl u zdejší pošty už v důchodovém věku doručovatelem, a to - dlužno dodat - ještě v době, kdy pošta Dírná byla přímo u něj v nájmu. Pěkně zamotaná historie plná překvapení a kotrmelců!

„Pan hrabě (tak mu tady říkají, i když hraběcí tituly byly už dávno zrušeny, pozn. red.) je úplně vynikající člověk!“ zvolala okamžitě paní poštmistrová, když se snažím něco o originálním pošťákovi v Dírné dozvědět. „Kdykoliv jsme potřebovali ještě později výpomoc, když někdo z pošťáků vybuchl, tak pan hrabě šel, kamkoliv bylo třeba. Doručoval Závsi, Zaříčí, Třebějice, Novou Ves, Chotěmice i Meznou. Až když

Rod Wratislavů je rod dlouhověkových. Otec Maxmiliána se dožil 84 let, matka 94. Nejstarší sestra matky zemřela ve 104 letech, a to ve 100 letech prodělala operaci krčku a tři měsíce po operaci chodila jenom s jednou holí.

Wratislavové (dvojitě písmeno W má původ ve staročestštině, pozn. autor.) hospodařili na pěti dvorech a vynikají technickými vlohami. Dědeček Maxmilián založil před 120 lety v Dírné hasičský sbor. Jeho pamí stříkačka na hašení požárů je vystavena v Technickém muzeu v Praze. Další jeho vynález, pamí motor na čln, byl bohužel po znárodnění ukraden. Jeho vnuk Maxmilián se svým synem a dcerami opravují a brzy zprovozní rodinný pivovar, pílů a elektrárnu. Na snímku v pozadí pivovar.

se mu v restituci vrátil majetek, byl tak zaneprázdněný, že už to nešlo. Ale vždyť je mu taky dneska už jedenaosmdesát let!“ (Narodil se ještě za císaře pána Karla, roku 1917, a výše jmenované funkce byly čestné funkce rodu, které má uvedené ve svém rodném listu, pozn. red.)

A teď je pan Wratislav tady. Přišel na poštu a můžeme si trochu popovídat.

Do roku 1939 měl prý normální život, všechno běželo přirozeně. Měl za sebou právě jeden a půl semestru studia na Vysoké škole zemědělské v Praze, když Hitler zavřel vysoké školy. Mladý Wratislav se vzdal možnosti pokračovat ve studiu za cenu, že by se stal říšským Němcem. Od té doby se české šlechtické rodině Wratislavů začala lepít smůla na paty. Zpočátku to ještě vypadalo docela optimisticky. Maxmilián se vrátil domů do zámku v Dírné a vě-

Na místě středověké tvrze ze 14. století byl v letech 1757 - 59 zbudován renesanční zámek. Wratislavovi dříve v zámku bydleli. Teď z něj zřídili penzion a bydlí skromně v upraveném domku naproti. V penzionu jsou právě němečtí myslivci, byl tu i šach z Kuvajtu - „ale přijel bez harému, jenom s jednou babou,“ směje se pan hrabě.

noval se vedení velkostatku. Byl nejstarší ze šesti dětí a uměl vše, co se zemědělstvím souviselo. Už v šesté a septimě na gymnáziu o prázdninách jezdil se samovazem, uměl řídit i nákladňák. Bylo se co točit. Rodina byla celkem jedenáctičlenná, Němcům se odevzdávaly dodávky a kromě toho

„V matčině pokoji byl vždycky vánoční stromek ve výklenku u oken,“ vzpomíná Maxmilián Wratislav.

Maxmilián zorganizoval záchranu mnoha spoluobčanů před nucenými pracemi v Německu. Musel je ovšem ilegálně bez pracovních dokladů zaměstnat.

Když přišlo osvobození, po kterém všichni toužili, neradovali se Wratislavovi dlouho. V roce 1948 přišel z Ministerstva zemědělství výměr, že stát jejich veškerý majetek, až na 50 hektarů půdy, vykupuje. Měli 2027 hektarů a také tři zámky - Dírná, Myslkovice a Kersko.

„Prý vykupuje,“ poznamenává ironicky pan Wratislav, „ale nikdy jsme neviděli ani halíř. Hned druhý den na nás nasadili Národní správu majetku - abychom nepoškodili nebo možná nerozkradli znárodněný majetek. Celý majetek detailně inventarizovali, což tenkrát byla velmi trapná situace, ale po Sametové revoluci to bylo dobré, protože jsme měli majetek přesně zmapovaný, a to hned několikrát. Za tu dobu se totiž vystřídaly čtyři Národní správy a pokaždé si správce provedl inventarizaci. Samozřejmě, před každou novou inventarizací toho bylo miň a miň, protože všechno, co se dalo strčit do kapsy se rozkradlo.“

Zhruba po třech měsících přišel okresní tajemník KSČ soudruh Klíma se dvěma estébáky. Rozhodli, že ze zámku bude Domoň důchodců a nás vystěhovali do našeho znárodněného pivovaru do bytu po sládkovi.“ Perzekuce sílily, Maxmilián Wratislav byl také čtyři a půl měsíce nesmyslně vězněn, pokusy o hospodaření na 37 hektarech, které si mohli ponechat, selhaly, protože jim nezůstala mechanizace.

Půl roku po znárodnění rodinného majetku si propuštěný vězeň, třiatřicetiletý Maxmilián Wratislav hledal zaměstnání, aby uživil jedenáctičlennou rodinu. Aby byl jeho výběr usnadněn, musel podepsat re-

(Pokračování na 3. straně obálky)

Dírná: Nová radnice s novou poštou.

Pan Wratislav, donedávna doručovatel, se svou poštmistrovou Věrou Novotnou.

vers, že nesmí nastoupit žádnou kancelářskou práci, jedine manuální. Byl v té době už ženatý (mimořadně, jeho žena je z rodu Šternberků), měl dceru Karolinu (později se narodila Marie a syn Evžen Oswald Maxmilián), pět sourozenců (sestry Arnoštka, Marii, Johanu, Dorotheu a bratra Arnošta) a rodiče, kteří neměli práci ani prostředky. Přemyslovský rod Wratislavů (mající v rodokmenu i jméno krále Wratislava II.), který žil v Dímě od roku 1607, měl problémy jak přežít.

Naštěstí Wratislavové se práce nikdy neštítali. Žili skromně, k jídlu se podával jediný chod a děti musely sníst, co dostaly na talíř. Byli houževnatí, pilní a vyhlášené pracovníci. Maxmilián dostal místo v Kersku od jejich bývalého lesmistra Kučery. Na nákladák nesměl ještě pomyslet, tak stahoval „buldokem“ dřevo. Lesmistr Kučera Wratislavům pomohl, takových bylo málo - přestože lidé jim měli být za co vděční. Maxmilián Wratislav za Protektorátu zachránil mnoho lidí od nucených prací v Německu. Mezi nimi byla shodou okolností i teta ředitel České pošty Obvod Tábor Miroslava Kramoliše, paní Štefanová z Třebějic. Vlák, ze kterého tehdy před odjezdem do Berlína ještě v Praze vystoupila, byl v Berlíně zasažen bombami a všichni cestující zahynuli. Dařilo se to tak, že hospodářství Wratislavů nemělo za Němců nucenou správu. Zařídil to německý vrchní úředník Brabant na Oberlandrat, který obdivoval, jak jsou to precizní a pořádní hospodáři. Byla to důležitá okolnost, která umožnila, že mohl Maxmilián odvézt na nákladáku přímo z vlaku tajně lidi na své hospodářství a tady je ilegálně bez papírů zaměstnal. Bylo to jako z filmové detektivky: Lidi dostali echo, vystoupili druhou stranou, než nastoupili, a rovnou do nákladáku...

„A když byl potom konec, tak na mě chtěli uvalit Malý dekret, že jsem kolaboval s Němcema,“ pokyvuje hlavou pan Wratislav. „No a když jsem byl zavřený, nepomohl mi nikdo. Tak to chodí. Dělal jsem celá

Ferdinand Špork (1735) má v uších náušnice. V žilách Wratislavů koluje i krev Šporků z Westfálska od prababičky hraběte Maxmiliána Wratislava.

Dcera Marie a pan Wratislav. Za nimi Ježovská z Lub, manželka Václava Wratislava z Mitrovic, který se narodil 1553. „Všechno organizujeme v rámci rodiny. Například dcera Marie má živnostenský list na kuchařinu, na pingla a na vedení penzionu,“ s hrdostí říká potomek Přemyslovců, pan Wratislav.

léta v lese, dávali mi potom staré nákladáky, pět let před důchodem jsem měl no-

Rodokmen Wratislavů

Muž na obraze je Václav Wratislav z Mitrovic. Písemně zaznamenal svoje zajetí v Turecku.

vou větřiesku, najezdil jsem na ní 153 000 kilometrů.“

Po 32 letech práce dostal důchod 1380 korun a tehdy začal Maxmilián Wratislav roznášet poštu. Naštěstí rodiče, kteří neměli žádný důchod, jim pomáhali žít přibuzní v cizině, kteří posílali peníze.

Restitovaný majetek jakoby vřel panu Wratislavovi novou krev do žil. Celá rodina se soustředila na jeho restaurování, aby přivedla pilu, elektrárnu a pivovar znovu k prosperitě. Všechny tři děti se rovněž soustředily na zvelebení těchto hodnot, každý se o něco stará. Zemědělství v jejich činnostech oproti dřívější tradici ustoupilo, pan Wratislav soudí, že doba není na hospodaření příznivá. „Zemědělství je teď popelka,“ říká. Prosperitu přináší pila, 1100 hektarů lesa, provozují pivovar s přidruženou výrobou palubek, suší prkna, vyrábějí brikety... Když se něco vydělá, hned znovu investují, aby zvelebili svůj průmysl. Už teď poskytují místním lidem pracovní místa (platí svým zaměstnancům 13. a 14. plat) a kapacita se brzy zvýší. Jsou velmi oblíbení, protože lidé v kontextu s chováním rodiny Wratislavů v dobách zlých i dobrých oceňují jejich charakter, píli, moudrost a nadání. „Máme je tu moc rádi,“ říká vedoucí pošty paní Novotná. „Jsou pořád stejní, skromní, majetek je nezměnil. K lidem jsou hodní, když někdo něco potřebuje, třeba ryby nebo dřevo, vždycky to dostane a za ceny velmi slušné, nikoho nesdirají.“

„To je všechno moje. Rybníků mám 157 hektarů. Zatím je mám pronajaté.“